

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
קודש הקדשים רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

סמוך לציון קודש הקדשים
רבי שלמה מקארלין זי"ע

| גליון 276 |

חג הפסח תשפ"ו

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

חג הפסח

זהירות מ**כעס**. מרן אדמו"ר רבי אשר מסטאלין זי"ע דקדק על סמיכות של 'אלהי מסכה לא תעשה לך' לפסוק 'את חג המצות תשמור'. ואמר, שיש הרבה חסידים שנוהרים דוקא לאכול שמורה בפסח, ועי"ז כמה פעמים באים לידי כעס מחמת שבני ביתם אינן נוהרין ונשמרים כדבעי. וידוע מאמר חז"ל כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה. לכן סמכה התורה פסוקים אלו, שיותר טוב שלא לאכול שמורה משיכעס ח"ו.

(ארץ החיים)

לב לפסח. מעשה באחד מאנשיו של מרן הרה"ק מקוברין - ר' מרדכי ב"ר חיים לייב, שבא להיפרד ממנו כשנסע אל ביתו לקראת חג הפסח. שאל אותו מרן ז"ל: היש לך כבר אתרוג לכבוד פסח? ולא הבין האיש מה הכוונה, ונשאר כמשתומם. חזר מרן ז"ל ואמר לו: מדוע אינך מביך, הלא אמרו 'אתרוג דא לבא', ובחינה זו צריך להכין גם לפסח.

(אמרות משה)

רשע מה הוא אומר, מה העבודה הזאת לכם (הגדה של פסח). היינו איזו עובדא נמצאת בענינים השייכים לילכם, היינו אכילה ושתיה ביו"ט וקרבת פסח. **אף אתה הקהה את שיניו** ואמור לו: בחנם ברא לך הקדוש ברוך הוא שיניים לאכול? יען כי באכילה יש עבודה להשם יתברך יותר מתעניתים וסגיפונים.

(שם)

אורו הקדוש

שאלות ותשובות בחיי היום יום
במשנת רבינו הקדוש

שאלה

בשבוע שעבר קראתי את תשובתך על הניתוק בתפילה וה'שוחה העמוקה', וממש הרגשתי שאתה מתאר אותי. אני מזדהה לחלוטין עם הבעיה, והפנמתי את המסקנה שכתבת בסוף - שחייבים 'להילחם'. אבל השאלה שלי היא: איך בדיוק נלחמים? הרי כשאני פותח את הסיידור בבוקר, הלב שלי פשוט אטום והמחשבה משוטטת. מהיכן מתחילים את המלחמה הזו, כשאין לי אפילו שמץ של רגש או התעוררות?

תשובה:

לעשות משהו. ודאי שהמצב הרצוי הוא כשהתעוררות מגיעה מבפנים, כשהלב מתעורר ומתלהב והתפילה היא מתוך רגש וכוונה.

אך כשהמצבר הרוחני מרוקן, חובה עלינו להביא "כבלים" מבחוץ כדי לעורר את הלב. ומה הם אותם כבלים? אלו הן אותיות התפילה הקדושות, שבכוח אמירתן אפשר לעורר ולהצית את הלב.

כך בדיוק לימדנו רבינו הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע, בביאורו על הפסוק "יִתְמֵךְ דְבָרֵי לְבָבְךָ" (משלי ד, ד). וזה הסביר שיש בכך שני פירושים: אמאל איז פאראנען אז ה' יתברך העלפט אז דאס הארץ שפארט אונטער די ווערטער, און אז נישט - זאלין די ווערטער אונטער לעהנין דאס הארץ - פעמים יש שה' יתברך עוזר והלב תומך בדיבורים, וכשאין זה כך - צריך לראות שהדיבורים יתמכו את הלב.

זאת אומרת, בדיוק כפי שהלב יכול לתמוך בדיבורי התפילה שייאמרו כראוי, כך יכולים דיבורי התפילה בעצמם לתמוך ולעורר את הלב.

יתירה מכך, כשנדייק בדברי רבינו נמצא, שהתעוררות הלב אינה אלא מתנה ועזר מאת השי"ת. אך מי שעדיין לא זכה לכך, עליו לעורר את לבו בעצמו על ידי דיבורי הקודש.

מתוך כך, נבוא למסקנה המעשית, למלחמה היומיומית שלך: השקע את עצמך באותיות התפילה; השקע את כל כולך באמירת התיבות, בידיעה שכל מילה היא כמו 'מכת חשמלי' הממיסה את אטימות הלב.

ברגע שתנהג כן, ותניע את המצבר עם "כבלים", תגלה כיצד הזרות הופכת לקרבה, הקרח נמס, ולבך חוזר לפעום בהתלהבות אמיתית וברגשי קודש.

שאלתך מצויינת ונוגעת בשרש עבודת התפילה. אתה מתאר מצב מוכר וכואב שבו הלב אטום והריכוז מרמך והלאה. והרי אלו בדיוק שני הכלים המרכזיים שנדרשים כדי לגשת לתפילה כראוי: ריכוז המחשבה, והתעוררות רגשית הלב באהבה ויראה להשי"ת. הכלל הרי הוא, שכל עשייה מתחילה ממחשבת הלב, בבחינת סוף מעשה במחשבה תחילה. כיצד אפוא נוכל לגשת לעבודת התפילה, מבלי שיש לנו שום הכנה או התעוררות פנימית המניעה אותנו?

ברשותך נרחיב את שאלתך: ישנם אנשים פשוטים שלבם אינו טהור דיים, והוא אינו מעורר אותם מעצמו. אף בשעה שהם ניגשים לעבודת ה', לומדים או מתפללים, רגשי ליבם רדומים. מה עליהם לעשות? אם ימתינו בחיבוק ידים עד שלבם יטהר ועוררם, הרי חלילה לעולם לא יוכלו לעבוד את ה', ומה תהא תקנתם?

כדי להשיב על כך, תאר לעצמך רכב שעומד דומם, מפני שהמצבר שלו התרוקן לחלוטין. המנוע כבוי, ואין בו שום זרם חשמלי שיאפשר לו להתחיל בנסיעה. ברור לכולנו שאין שום טעם לשבת בתוך הרכב ולהמתין שהמנוע "יתעורר" מעצמו. ללא פעולה יזומה, הרכב פשוט יישאר תקוע.

הפתרון במצב כזה הוא להביא 'כבלים' ולשאוב כוח ממקור חיצוני. ברגעים הראשונים, הכוח שמניע את המערכת אינו שייך לרכב המושבת - הוא מושאל לחלוטין מבחוץ. אך ברגע שהמנוע מקבל את אותה "דחיפה" חיצונית וניצת, מצבו משתנה: הוא מתחיל לפעול בכוחות עצמו, לייצר זרם חשמלי, וממשיך את הנסיעה באופן עצמאי לגמרי.

גם לך ברור, שלא לעשות כלום אינו פתרון, צריך

על הציון של הקדוש הזה,
הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו.

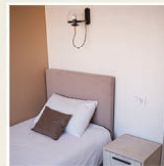
(רבי אשר מסטאלין)

04-30-10-900

אור במייל: A023011122@GMAIL.COM

לפרטים אודות לינה במלון,
הכנסת אורחים והמקווה
בבית רבינו.

ניתן להתקשר למשרדי
הכנסת אורחים לודמיר

סיפור מאילנא דחיי

רבינו הקדוש • צדיקי דורו • הדבקים בחיים

חלום מופלא בכלא האמריקני

בעיצומה של שנתה, נגלתה לנגד עיניו דמות. הוא העיד כי הוא זוכר את הדמות הזו היטב, פנים מאירות, זקן לבן היורד על פי מידותיו, והדרת פנים שאין דומה לה. לפתע שמע את האיש המאיר שלפניו קורא ואומר: **"בני, מנע קולך מבכי ועיניך מדמעה. היום הוא יום ההילולא שלי, ובכח דמעותיך פעלתי לשחרורך המהיר!"** - אמר האיש ונעלם...

התעורר, שטוף זיעה ואחוז הלם, וגילה כי הוא עדיין בעיצומה של 'סעודת שבת', וזכר כי אכן כן, הוא היה באמצע לשורר זיהיו רחמיך מתגוללים, עד שנרדם. הוא ביקש לשוב ולסיים את השינה, ושוב קולו וחזק מאוד, והיה שב ומשורר את המילים זיהיו רחמיך מתגוללים על עם קדשך, ושוב דמעותיו החלו לזלוג...

אישון ליל, בבית כלא אמריקאי קשה ומאיים, יושב יהודי לבדו בצינוק צר, אבוד בעולמו, בודד מקרוביו, סעודת שבת דלה על שולחנו, אולם נפשו יוצאת בכיסופין ותחינה לא-ל חי, מבקשת והומה זיהיו רחמיך מתגוללים. שוב הוא לא מצליח לעצור את שטף דמעותיו, מוסיף לשורר בהתרגשות אין קץ תוך יבבות קצובות, ושוב הוא נרדם...

ושוב, לנגד עיניו אותה דמות שנראית כמלאך: **"בני אהובי, מדוע לבכות בשבת? והלא נשלחתי משמים לבשרך כי בקרוב תשוחרר!"** - נאמר לו, ושוב נעלמה הדמות אל האופק. הפעם, כשהתעורר, הבין ר' אברהם כי יש דברים בגו, ותקווה חדשה ננסכה בו...

שחר יום השבת האיר, וגם ר' אברהם, בעומק התא, חש כי שחר של תקווה חדשה עולה. אין לו מושג למה ומדוע, מה עוד שמצפות לו עוד שבע שנות מאסה. אבל הוא חש שמהו השתנה, וכבר ייחל לשמוע את הבשורה... הגיע בוקרו של יום ראשון, בשעה מוקדמת נכנס אחד הסוהרים לתאו של ר' אברהם ופקד עליו לארוח את מיטלטליו המועטים. הוא לא נשאל וגם לא הוסבר לו דבר, הסוהר הסתפק באמירה לקונית כי הוא מועבר מבית הסוהר בו הוא שוהה בפילדלפיה, לבית סוהר אנושי יותר - סמוך לניו יורק. בית הסוהר החדש היה נוח בהרבה, אבל גם בו הוא לא שהה כי אם ימים מספר... כעבור ימים אחדים, בעיצומו של יום בהיר, חלה התפתחות משפטית מפתיעה בדינו של ר' אברהם, בסיומה הוכרע משפטו לטובה, והוא שוחרר מן הכלא במפתיע ממש!

ציור קדשו של הרה"ק רבי אהרן הגדול זצוק"ל בקארלין

שלא בטובתו נקלע ר' אברהם למקום המצחין הזה, רצוף ושוב, ולא יודע את נפשו. עלייה כלכלית שהסתעפה והסתבכה לה עם רשויות החוק בארצות הברית, הובילה לגזר דין חמור ששלח אותו לארבע עשרה שנות מאסה. הכלא האמריקאי רחוק מלהיות בית מלון, ר' אברהם נכלא בתא חשוך, קריר ואפל, ואף הזכות לביקורים נשללה ממנו...

השנים בהן ישב ר' אברהם בכלא, היו הקשות והנוראיות בחייו. לא פעם חש פחד מצמית מחבריו לתא, רוצחים שפלים, ויצורים מבעיתים ענקי ממדים, הללו הצטיינו בשנאת ישראל יתירה והתעללו בו בהנאה. הוא ספר את הימים לשהותו בבית הכלא, ידע שנגזרו עליו למעלה מ-5,000 ימים כאלה, שכל אחד מהם הוא מסכת של סבל וצער...

בהגיעו למחצית התקופה, לאחר שבע שנות מאסה, אזר אומץ באחד הימים והתלונן על שכניו לתא המציקים. עד מהרה גילה שנפל מן הפח אל הפחת, הסוהר האחראי שנא יהודים לא פחות מהאסירים, ובעילת 'שמירת בטחוננו' החליט להעבירו לתא בודד, צינוק צר וקטנטן. עתה מצבו הורע עוד יותר, וגדל מיצרו הקשה מנשוא.

היה זה בערב חג הפסח, חג החרות. ר' אברהם שהה בתאו הקטן, וערך בגפו את הסדר בתנאים קשים במיוחד. אחר פעילות רבה של העסקנים, הוכנסו אל תוככי כתלי הכלא חבילת מצות ויין עבורו, אולם הגדה לא הייתה ברשותו, והוא נאלץ לאומרה מתוך זכרונו, עד כמה שהצליח. מצב רוחו היה שפוף, הוא חש מדוכא וכבוי.

חג הפסח, חג החרות, כל בני ישראל בני חורין, והוא ??? - - - כעבור יומיים, הגיע ליל שבת קודש של חול-המועה. עמד ר' אברהם בתא הצפוף וקידש על היין, וטעם מהמצות, אך חש כי נפשו לא עומדת לו. בקול לא לו ניסה לשורר את זמירות השבת, עד שהגיע לניגון י-ה אכסוף. כאן פצח בניגון השיר הנשגב י-ה אכסוף, כשכל מילה מרגשת אותו ומלהיבה אותו מחדש...

בבית השלישי שבשירה, כשהגיע למילים זיהיו רחמיך מתגוללים, נפרץ סכר דמעותיו. כל הכאב והתסכול, הבדידות והצער, הפסח האומלל אותו הוא חווה והשנים הקשות שעברו עליו - לפתע הרגיש כי כל אלה עוברים לנגד עיניו כבסרט נע, ונפשו יצאה בהשתפכות הנפש: זיהיו רחמיך מתגוללים על עם קדשך...

את שש המילים הללו, שורר ר' אברהם שוב ושוב, תוך שהוא בוכה ומתייפח. עוד ועוד חזר על המילים בנעימה השבתית הידועה, הלקוחה היישר מהיכלו הטמיר של הניגון, הלחן הקדוש שאין יהודי בעולם שאינו מכיר. המשיך ר' אברהם, ובכל פעם חש כי טרם מיצה את מתיקותן של המילים. הוא שב ושורר אותן שוב במשך כמה שעות כשהוא בוכה בכי תמרורים, עד שנרדם תוך כדי שירתו ובכיו...

סיפור מופלא זה, סיפר המשפיע הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א ששמעו מפי בעל המעשה.

לרגל יומא ההילולא קדישא של הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זי"ע, תלמיד המגיד ממעזריטש זי"ע, ורבו-רעו והמקורב אל החסידות של מרן רבינו שלמה מקארלין זי"ע. נלב"ע ביי"ט ניסן שנת תקל"ב.

ילדי רבנו שלמה // חידת השבוע

חידה: מהי התשובה (בבחינת "הקהה את שניו") שעונים לרשע על תמיהתו?

הפתרון מופיע בעלון זה.

בכדי לענות יש לחיצ לקו לודמיר 023011122 להקיש 0 ולפעל על פי ההוראות.

נתן לענות עד ליום ראשון שבוע של חל המועד

בין העונים נבונה, יגורל זכוי לרכישת מתנה בסך 50 ש"ח

הזוכה לפרשת ויקרא: מושי הרשברג חיפה

רבי אהרן הגדול מקארלין

ביום י"ט ניסן, יחול יום ה'אָרצ'יט' של רבי אהרן הגדול מקארלין, רבו ורעו של רבנו שלמה מקארלין, ומי שקרבו תחת כנפי תורת החסידות של מרן רבנו הבעל שם טוב זי"ע. רבי אהרן נולד לפני מאתיים תשעים שנה בדייק, בעיר יאנובה, לאביו הצדיק הנסתר רבי יעקב. על ידי דודו אחי-אמו, הצדיק רבי מנלי, זכה להתקרב ולחסות בצל המגיד הקדוש רבי דב

חיים בלודמיר

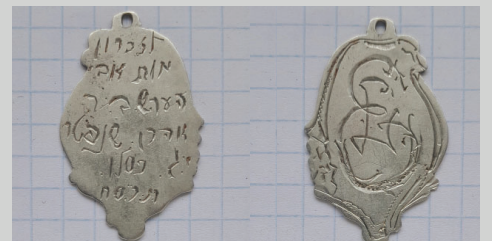
חיים בלודמיר בעבר ובהווה

המדליה העתיקה שנחשפה

תגלית מרגשת בימים אלו על אדמת העיר לודמיר, ומעוררת סקרנות והתעניינות רבה. בהשגחה פרטית מיוחדת הגיעה לידי בית 'הכנסת אורחים' לודמיר, מדליה, העשויה כתליון שרשרת, בת קרוב ל-120 שנה, עוד מלפני מלחמת העולם הראשונה, מצידה האחד חרוטים עיטורים שונים, ומצידה השני חרוט בכתב יהודי:

"לזכרון מור אבי הערש ב"ר אהרן נפטר י"ג כסלו תרס"ח"

פנייתנו, אל הקוראים הנכבדים, אם יש בידם בל מידע אודות המדליה ההיסטורית, יואילו נא לפנות לבית 'הכנסת אורחים' לודמיר.

המדליה שנמצאה

"ואמרתם זבח פסח הוא לה", היינו כשאתם רוצים לזבח את היצר

הרע, 'פסח הוא לה' - פרוש תפסחו ותקפצו אל ה'...

מרגלית מתורנה

של רבנו שלמה מקרלין